

ARBEIDERARISTOKRATIET ZINKEN / ODDA — OG DET MATERIELLE GRUNNLAGET FOR STREIKESABOTØRENE

For ca. 1 år siden gikk arbeiderne på Zinken i Odda til streik for å få høyere lønn. Streiken ble stemplet som ulovlig, selv om de streikende kun krevde å få den lønnsglidninga de var lovet i det kombinerte oppgjøret og Kleppe-pakka. Streiken måtte avblåses uten at kravene ble innfridd etter at de streikende hadde blitt utsatt for voldsom hets og trakassering fra borgerskapet og arbeideraristokratiet. Når SV etterpå har forsøkt å legge skylden på kommunistene og de streikende sjøl, er dette kun for å skjule at mange SV'ere som sjøl er arbeideraristokrater deltok aktivt i arbeidet for å knekke streiken. Denne artikkelen påviser at utviklingen av arbeideraristokratiet er det viktigste materielle grunnlaget for klasseforræderiet i lokalsamfunnet, noe som også ble avgjørende for utfallet av streiken.

På det siste streikemøtet under streiken på Zinken i fjor høst vedtok de streikende en uttalelse der det bl.a. heter: «Men bedriftsledelsen og staten og borgerpressa har ikke stått aleine i sitt spill mot oss. Forbundsledelsen og et lite mindretall av lokale pampere — såkalte arbeiderledere, har vært deres håndgangne menn. En liten klikk klasse-svikere har hatt til oppgave å knekke streiken innenfra. De har prøvd å skape det inntrykk at vi i streik sto ansvarlig for bedriftsledelsen og statens sjonglering og kyniske spill med de permitterte.»

De streikende oppsummerte med dette en viktig erfaring fra sin streik, som kanskje var den viktigste grunnen til at de måtte vende tilbake til arbeid uten å ha fått innfridd kravene: De lokale arbeideraristokratene jobba for fullt innad i fagforeninga og i

lokalsamfunnet for å knekke streiken gjennom systematisk spredning av løgner, defaultisme og rabiat anti-kommunisme. Kort sagt, det som bedriftsledelsen og det lokale borgerskapet ikke klarte fordi arbeidsfolk veit hvor de har kapitalistene, spesielt i en streikesituasjon, det klarte de lokale arbeideraristokratene fordi de skjuler sine angrep bak sin «arbeider»-fasade og radikale fraser.

De streikende var ikke godt nok forberedt på dette, de var ikke advart mot svikerne i egne rekker. Når kampen mot dem først ble tatt opp og de ble stemplet som de forrædere de var, ble også dette utnyttet av streikens motstandere. Da het det at arbeidskamerater ble «hengt ut» og utsatt for «personlig sjikane». Dette dreier seg sjølsagt ikke først og fremst om personlige angrep på tilfeldige

ARBEIDERARISTOKRATIET OG ZINKEN-STREIKEN

personer som er mot streik, det dreier seg om folk som er kjøpt opp eller i ferd med å bli kjøpt opp av bedriften og borgerskapet, som har eller er i ferd med å få objektive og materielle interesser som står i motsetning til vanlige arbeidsfolk ved bedriften. Derfor rammer ikke denne analysen av klasseforræderne alle ærlige arbeidsfolk som er under innflytelse og påvirkning av arbeideraristokratiet. Den rammer heller ikke flertallet i avd. 61 som til slutt stemte mot streiken. Dette er viktig å presisere fordi dette er et av hovedpunktene i arbeideraristokratens og borgerpressas anti-kommunistiske kampanje under og etter streiken. (Bl.a. er det et viktig poeng i SV's såkalte «hvitbok» om streiken.) Det rammer tvertimot den lille kjerna av streikesabotører som var borgerskapets spydspiss i kampen for å knekke streiken. Vi henger dem ikke ut fordi de som personer er spesielt interessante, vi avslører dem fordi de *må* avsløres av arbeidsfolk. Hvis ikke vil de gang på gang skape forvirring og knekke kamper. Deres virksomhet må fram i lyset og settes i bås med borgerskapet der de hører hjemme, det er avgjørende for at arbeiderklassen i framtida skal vinne viktige streikekamper og seire i den sosialistiske revolusjonen.

Lenin om arbeideraristokratiet

I forordet til «Imperialismen» karakteriserte Lenin arbeideraristokratiet på følgende måte:

«Dette laget av borgerliggjorte arbeidere, eller arbeideraristokratiet, som er helt spissborgerlige i levemåten sin, når det gjelder størrelsen på inntektene sine og i hele livssynet sitt, er den viktigste støtte til Den andre internasjonale, og i våre dager den viktigste *sosiale* (ikke militære) *støtte for borgerskapet*. For de er de virkelige *agentene til borgerskapet i arbeiderklassens bevegelse*, arbeiderlønntantene til kapitalistklassen, virkelige kanaler for reformisme og sjåvinisme. I borgerkrigen mellom proletariatet og borgerskapet tar

de unngåelig, og i et betydelig antall, side for borgerskapet, for «versailleerne» mot «kommunardene».

Hvis vi ikke forstår de økonomiske røttene til denne foretelsen og den politiske og sosiale betydninga den har, kan vi ikke ta ett skritt mot løsinga av de praktiske problemene til den kommunistiske bevegelsen og den forestående sosiale revolusjonen.

Imperialismen er terskelen til den sosiale revolusjonen til proletariatet. Dette er blitt stadfesta i verdensmålestokk siden 1917.»

«Imperialismen»

Oktober forlag s. 52

Det er viktig at vi i tida som kommer analyserer hva dette konkret betyr anvendt på norske forhold. Arbeideraristokratiets rolle må dokumenteres og avsløres overfor massene, først da vil vi lykkes i den viktige oppgaven å isolere dem politisk. Vi har et rikt arsenal å øse av, i en mannsalder har borgerskapets diktatur vært administrert av DNA, og det er samla opp et vell av erfaringer med revisjonistene i SV og «NKP». Utallige er de overgrepene som har funnet sted mot arbeiderklassen i «sosialismens» og «arbeiderbevegelsens navn».

Eksemplet fra Odda, og de lokale arbeideraristokratens iherdige virksomhet for å knekke streiken, kan lære oss mye om åssen dette fungerer.

Arbeideraristokratiet i Odda

Lokalsamfunnet Odda med sine nesten 10 000 innbyggere er på alle måter dominert av de tre store bedriftene: Odda Smelteverk, A/S NORZINK og DNN Aluminium (Nitriden i Tyssedal). Tilsammen har disse bedriftene 1 500 arbeidsplasser og har dermed en nøkkelposisjon i det DNA-styrte lokalsamfunnet. Arbeiderklassen på Zinken i Odda har opp gjennom årene produsert millioner på millioner som imperialistkonsernene, det svenske «Boliden AB» og det

Zinken-arbeiderne har vedtatt streik og forlater jobben.

belgiske «Compagnie Royale Austurienne des Mines», har tatt rett ut av landet. A/S NORZINK betaler f.eks. ikke et øre i skatt til Odda kommune.

Når vi skal gå nærmere inn på utviklingen av arbeideraristokratiet ved Zinken, er det viktig å forstå at det lokale borgerskapet i Odda har to viktige måter å rekruttere arbeidere de ønsker å kjøpe opp. Det mest åpenbare oppkjøpet skjer når bedriften tilbyr arbeidere, som regel tillitsmenn, overordna stillinger. Den andre måten er å skape seg karriere i DNA, enten på lokalplan i kommunen eller i LO.

Det er viktig å forstå hva det innebærer at arbeideraristokratiet er et sjikt som objektivt har en annen stilling i samfunnet enn massene av arbeidere. Når Lenin påviser at de er bestukket av imperialismens superprofitter og at monopolene investerer en del av sin profitt på å skaffe seg talsmenn i arbeiderklassen, så innebærer det at disse representantene for borgerskapet utgjør et eget sjikt som vil finnes så lenge imperialismen og borgerskapet fins. Den eneste

måten å bekjempe dette sjiktet på er å avsløre dem og isolere dem politisk.

Kjemp mot alle privilegier

Kommunister og progressive må være på stadig vakt mot å bli kjøpt opp. De må nekte å ta imot alle fordeler og «tilbud» som arbeidskjøperne tilbyr enten de er tillitsmenn eller ikke. Alle ideer om at kommunister og andre progressive er vaksinert mot borgerskapets bestikkelsesforsøk i kraft av sitt subjektive ønske om å tjene arbeiderklassen, er farlige og hindrer oss i å gå til røttene for å fjerne alt grunnlag for klassesvik.

Lenin sier i forordet til «Imperialismen» at: «De bestikker dem på tusen forskjellige måter, direkte og indirekte, åpent og skjult.» Dette betyr at vi må rette søkelyset på alle små og tilsynelatende uskyldige klassesamarbeidstiltak som arbeidskjøperne setter i gang for å stille utbyttinga i et mer forsonlig lys. Denne virksomheten strekker seg fra økonomisk støtte til bedriftsidretten til gull-

klokker og jubileumsgratuler akkompagnert av alkoholrike fester til behagelige heldagsstillinger oppover i byråkratiet i LO. Betydninga av selv de minste tiltak må ikke undervurderes av alle som ønsker å reise en kamplinje i fagbevegelsen.

Partiet i ledelsen

Uten ledelse av det kommunistiske partiet vil det være nytteløst å føre en effektiv kamp mot classesamarbeidslinja og arbeideraristokratiet. Partiet har en skarp analyse av arbeideraristokratiet som må propganderes. I prinsippprogrammet til AKP(m-l) heter det:

«Arbeideraristokratiet

Imperialismen har gjort det økonomisk mogeleg for borgarskapet å muta eit tunt sjikt av arbeidarklassen frå den imperialistiske superprofitten. Dette laget av borgarleggjorde arbeidarar er i våre dagar den viktigaste *sosiale* støtta for borgarskapet. Arbeideraristokratiet er korrumpert av imperialismen og utgjer ei politisk avdeling av borgerskapet.

Til arbeideraristokratiet reknar vi dei halvt småborgarlege privilegerte arbeidarane som er skilde frå det store fleirtalet av arbeidarklassen ved særlege førermoner. Sjølv om dei utgjer eit lite mindretal innanfor klassen er dei ein massebasis for opportunisten og revisjonismen.

Attåt desse borgarleggjorde arbeidarane har det vorte utvikla eit stort arbeideraristokratisk byråkrati innanfor fagrørsla, i dei borgarlege arbeidarpartia, i bladstyre, organisasjonar osv. Staten stør og utviklinga av eit slikt lag omkring dei parlamentariske organa og i statsapparatet. Sosialt har desse arbeideraristokratane teke steget ut or arbeidarklassen og vorte småborgarar eller borgarar. Dei øvste delane av arbeideraristokratiet høyrer til monopolborgarskapet.

Partiet sin politikk må vera å isolera arbeideraristokratiet frå dei breie massane

av arbeidarklassen. Partiet må oppmuntra arbeidarklassen til ein innbiten og kvass strid mot dette sjiktet av overløparar til borgarskapet sitt læger. Partiet må sjølv hindra at det utviklar seg eit arbeideraristokrati i eigne rekkjer og jamvel kjempa mot påverknaden frå det, som partiet alltid vil vera utsett for. Partiet vil kjempa mot at medlemmer som får verv som faglege tillitsmenn eller parlamentarikarar skal motta særskilde førermoner frå dette arbeidet.»

Denne framstillinga vi nå skal presentere fra Zinken er en konkretisering av denne analysen. Bare gjennom konkret analyse på hver enkelt arbeidsplass vil det bli mulig å bekjempe arbeideraristokratiet effektivt og avsløre dem overfor massene. Dette vil forhåpentlig bli en inspirasjon for mange til å studere sine lokale forhold og lage lignende analyser.

Tillitsmenn mest utsatt

At det først og fremst er tillitsmennene som borgerskapet forsøker å kjøpe opp viser utallige eksempler fra Zinken, vi skal ta for oss noen av dem.

Fagforeningsformann på Zinken på 50—60-tallet, den tidligere NKP'eren Reidar Haugen, ble utnevnt av bedriftsledelsen til personalsekretær etter å ha vært arbeidernes fremste tillitsmann gjennom en årrekke. Han gikk bokstavelig talt over på den andre sida av forhandlingsbordet over natta, og gjør en utmerka jobb for bedriftsledelsen den dag i dag. På mange måter er han en mye nyttigere personalsekretær for arbeidskjøperne enn hvilken som helst høyskoleutdanna økonom. Han kjenner personlig de fleste arbeiderne, kjenner styrken og svakheten i fagforeninga, hvilke «bryssomme» individer det er viktig å prøve å isolere osv.

Han som overtok som fagforeningsformann etter denne klasseforræderen het Olav Davidhaug og gjorde en enda raskere karriere. Etter et halvt år som tillitsmann ble

ARBEIDERARISTOKRATIET OG ZINKEN-STREIKEN

Utdeling av streikebidrag. Takket være en enorm innsats fra streikestøttekomiteene ble det samlet inn nok penger. Det var da heller ikke pengemangel, men trakassering og hets fra arbeideraristokratiet som knekket streiken.

han arbeidsleder og senere verneleder som han er den dag i dag. Samtidig har han satset på den andre hovedformen for arbeideraristokratiet, nemlig den politiske karrieren gjennom det lokale DNA-laget. Han har sittet og stitter fortsatt i formannskapet og styret for sparebanken. Vi får regne med at han fremmer en gunstig samarbeidsånd mellom Zinken-kapitalistene og de lokale «sosialistiske» myndighetene.

Han som var fagforeningsformann i en kort tid i 1969 syntes at forholdene i Odda ble litt for trange og satsa på en rikskarriere. Etter en kort stund som DNA-sekretær i

Hordaland blei Olav Espe-Kvestad som han heter, sekretær i Samferdselsdepartementet. Flere andre tillitsmenn har på denne måten fått belønning for å holde «ro og orden» og fremme av «godt samarbeid» ved å bli arbeidsledere etc.

Frykt for klassepropaganda

Et annet eksempel på at Zinken-borgerskapet tar kampen om den ideologiske innflytelsen over arbeiderne sine alvorlig, er historia om bedriftsavisa. I 1975 starta det daværende foreningsstyret ei avis for arbeiderne som de kalte «Proletaren». Mål-

ARBEIDERARISTOKRATIET OG ZINKEN-STREIKEN

settinga med denne avisa var at den skulle ta opp til diskusjon viktige spørsmål for arbeiderne, lokale kampforhold, miljøspørsmål, øke aktiviteten i foreninga og i det store og hele bidra til å styrke kamplinja. Denne avisa hadde ikke eksistert lenge før bedriftsledelsen plutselig bestemte seg for at nå skulle de også starte avis — «Glimt fra Zinken». Det ble ansatt en egen redaktør, selvfølgelig fra «arbeiderpressa», forøvrig svigersønn til Odvar Nordli. Produktet kommer ut en gang i måneden på glanset papir og postsendt hjem til samtlige arbeidere og funksjonærer. Den inneholder stort sett allmenne betraktninger om bedriftens ve og vel, økonomiske oversikter og intervjuer med håndplukkede sosialdemokrater som er «så fornøyd» med Zinken som arbeidsplass.

DNA — et arbeideraristokrat-parti

Ettersom DNA er det regjerende parti både i landet og lokalsamfunnet Odda er det sjølsagt det mest nærliggende politiske springbrett for karrierelystne arbeideraristokrater i Odda. Gjennom partiet kontrollerer DNA ansettelsene til alle toppstillinger og politiske nøkkelposisjoner i kommunen. At det er partiboka som er det avgjørende ansettelseskriteriet finnes det nok av eksempler på.

At det finnes nære bånd mellom Zinken-ledelsen og kommunen også innafor DNA viser klart klassekarakteren til dette «arbeiderpartiet». En av toppene i Odda-DNA heter Jan Halland. Han sitter i kommune-styret, har sittet i formannskapet for partiet og som formann i bygningsrådet, *mens han daglig er produksjonssjef på Zinken*. Hvis vi går til nabobedriften aluminiumsverket, DNN Tyssedal, finner vi og en særns målretta og «dyktig» arbeideraristokrat som har satsa på begge bein, både lokalpolitisk karriere og direkte oppkjøp fra bedriften. Han var sekretær i fagforeninga for mange år siden. I dag er han personalsjef ved bedriften, samtidig som han har en rekke lokalpolitiske

toppverv, bl.a. er han styreforman i Hardanger Folkeblad, det viktigste propaganda-apparat for arbeideraristokratene i Odda og spydspissen i hetsen under streiken.

Når det gjelder ansettelsespolitikken i kommunen er som sagt partiboka det viktigste ansettelseskriteriet, noe som ved flere anledninger har skapt bitterhet blant folk i kommunen.

Nylig skulle det ansettes sjef for vaskeper-sonalet i kommunen. Det fantes flere kvalifiserte søkere, bl.a. folk med 20 års praksis i bransjen, men hvem fikk jobben? Det var ingen ringere enn tidligere DNA-formann og den sannsynlige ordfører-kandidaten til neste kommunevalg, Stensland. Han har tidligere vært elektriker og har vel knapt tatt i ei vaskebøtte i hele sitt liv. Etter at han hadde fått jobben blei det imidlertid klart at jobben også omfatta sjefsstilling over alle vaktmesterne i kommunen, dette var det ikke opplyst om i annonseringa av stillinga og hadde sjølsagt forhindret mange kvalifiserte søkere, bl.a. vaktmestere, fra å søke om jobben. Etter at dette først ble vedtatt med taushetsplikt i formannskapet, vakte det store protester da det ble kjent etter initiativ fra Rød Valgallianse. Men enden på visa blir at den fremadstormende DNA-koryfeen får jobben uansett.

RV avslører korrupsjon

Den tidligere DNA-formannen i Odda, Kjell Dahl, var som kjent sosialsjef i kommunen, men forlot Odda etter at Rød Valgallianse hadde avslørt at han drev med storstilet underslag av kommunens midler.

Et annet kjennetegn med DNA-toppene i Odda er at de systematisk slenger på et par lønnsklasser ekstra på toppstillingene de sjøl innehar. DNA-ordføreren fikk nylig lønnsforhøyelse og tjener nå 116 000 i året, vedtatt mot RV's stemme.

Nå spør kanskje mange seg, dette er greit nok, pamper og korrupsjon finnes det overalt, men hva har dette med Zinken-streiken å gjøre? En ting er at en rekke av de personene

ARBEIDERARISTOKRATIET OG ZINKEN-STREIKEN

som kaller seg «arbeiderrepresentanter» på viselig tilhører borgerskapet og har nære personlige og økonomiske bånd til Zinken-kapitalistene og dermed objektive interesser av å dolke streiken. Like interessant er det å trekke linjene fra disse personene til dem blant de streikende sjøl som aktivt gikk inn for å knekke streiken. Som spredde borgerskapets løgner og hets blant de streikende sjøl. Som utnyttet maksimalt vedtaket om å nekte utbetaling av trygd til de permitterte, applauderte de politiske oppsigelsene og sjøl gikk i spissen for å få gjennomført suspensjonene i kjølvannet av streiken. Disse folka som benyttet det midlertidige nederlaget for kamplinja i foreninga til å starte sin lenge etterlengtede arbeideraristokrati-karriere var de personene det på forhånd ikke var advart godt nok mot, og som siste streikemøte karakteriserte som «en liten klikk klasse-svikere som har hatt til oppgave å knekke streiken innafra».

Vi skal gå litt inn på nøkkelpersonene i denne sammenheng.

SV'ere dolker streiken

Et utmerket eksempel er en av de sentrale bak «hvitboka» til Odda SV om streiken, tidligere gruppstillitsmann blant de 100 i elektrolysehallen inntil streiken og formannskapsrepresentant for SV, Finn Handegård. Da streiken ble vedtatt i elektrolysehallen var det overveldende støtte for streiken og Handegård måtte støtte i ord. På medlemsmøte i avd. 61 der det ble vedtatt full støtte til streiken, hevda Handegård at han var prinsipiell motstander av ulovlige streiker. Alle-rede på dette tidspunktet viste han hvor han stod, om enn på en forsiktig måte. Seinere tonet han tydeligere flagg, og gikk i spissen for hetsen og anti-kommunismen etter streiken. På siste streikemøte gikk han inn for å begynne arbeidet igjen dagen etter, *uansett* hva som ble vedtatt på streikemøtet, m.a.o. regelrett oppfordring til streikebryteri. I pausen på siste streikemøtet gikk han ut til pressa — rista på hodet og påstod

at alt var kaos. Men de streikende holdt på enheten og avslutta det siste streikemøtet med Internasjonalen. Etter at streiken var over, smelte Handegård til med artikler og intervjuer i lokalavisa der han får breie seg i angrepene på streiken og sine arbeidskamerater. Et lite sitat viser nivået på hetsen: «Slike ekstremister som aktivt bryter hovedavtalen skulle vært fratatt alle tillitsverv i denne foreninga for all framtid.» Et bevisst forsøk fra SV-politikernes side til å rydde grunnen for dom i Arbeidsretten og suspensjonsangrepene som fulgte. Vi velger å tro at samarbeidet i formannskapet med bl.a. produksjonssjef Halland ikke ble svekket etter denne bedriften.

Sabotørene får «posisjoner»

Ivar Mala er en annen tidligere fagforeningsformann og SV'er som ikke kunne ta standpunkt til streiken i starten. Ettersom hans prinsipielle holdning gikk ut på å støtte flertallet til enhver tid, uansett hva det måtte komme til, var det ikke noe problem for ham å kaste seg aktivt inn i kampen mot streiken da stemningen begynte å snu seg. Som styremedlem av avd. 61 nekte han under streiken å formidle kontakt mellom de streikende og bedriftsledelsen på oppfordring fra de streikende. Sammen med resten av styret i avd. 61 gikk han av som styremedlem da de streikende fikk flertallet mot seg. 5 minutter seinere lot han seg velge inn i et 3-mannsutvalg. Blant de streikende ble de kalt «juntaen». Det hadde som eneste oppgave å true de streikende tilbake til arbeidet uten garantier. Det klarte de i intimt samarbeid med bedriftsledelsen og lokalpressa.

Som formann for dette tre-mannsutvalget satt en ledende DNA-mann i Odda, Odd Birkeland, tidligere streikebryter fra gåsakte-aksjonen i 1970, nå styreformann i Samvirke og Domuskjeden i Odda.

En annen SV'er og foreningstillitsmann på Zinken, Odd Knutsen, prøvde under streiken å få vedtatt på et gruppemøte for dagarbeidere et forslag til avd. 61 om at alle de

ARBEIDERARISTOKRATIET OG ZINKEN-STREIKEN

150 streikende skulle suspenderes fra foreninga. Ikke engang forbundsledelsen turte å gå så langt. Den samme Knutsen gikk i spissen for å få gjennomført LO-ledelsens suspensjon av 3 tillitsmenn i mars i år.

Et utmerket eksempel på streikesabotører som har svingt seg opp på anti-kommunismen etter streiken er DNA-mannen Olaf Sæd som i årevis forgieves har forsøkt å skaffe seg overordna jobber og bein i foreninga. Han ble nestformann på det ekstraordinære årsmøtet. Han er blitt ny formann i Samorg og har allerede nå utmerka seg ved sin ekstreme anti-kommunistiske. Som formann i Chile-aksjonen har han jaget Klassekampen-selgere fra offentlige steder og trua med politianmeldelse. Han presterte å leie Rådhusplassen 1. mai fra 9—18 med den uttrykte målsetting at han ville «hindre krapylet» (Faglig 1. maifront — red.) i å benytte plassen. Hvis han fortsetter i dette sporet kan han sikkert regne med enda større belønninger enn formannsjobben i Samorg.

Denne kjernen og en håndfull allierte av disse var det som klarte å knekke streiken innafra. Sjøt om arbeidsfolk flest på det tidspunktet ikke klarte å plassere dem der de hørte hjemme, i borgerskapets og reaksjonens leir, vil deres egen praksis som kommunepolitikere og tillitsmenn sikkert og visst bidra til å isolere dem på litt sikt.

Mange Zinken-arbeidere har gjennom streiken fått viktige politiske lærdommer og en grundig innføring i Lenins teser om arbeideraristokratiet, som strategisk betyr mer enn at de økonomiske kravene ikke ble fullt innfridd.

SV-ledelsen er streikesabotører

SV har i Zinken-streiken som i alle andre streiker avslørt seg som et streikesabotør-

parti. De har gjennom sin praksis anskueliggjort den kommunistiske teorien om de borgerlige arbeiderpartiene og arbeideraristokratiet som borgerskapets forlengede arm i arbeiderklassen. SVere som satt i streikeledelsen, tok konsekvensen av lærdommene og brøt ut av partiet.

SV og DNA har i prinsippet samme funksjon, de er begge borgerlige partier med arbeideraristokratiet som sin viktigste sosiale basis. De har samme objektive grunnlaget for å gå mot streikekamper, men det er likevel nødvendig å ta alvorlig på den særskilte funksjonen SV har som et revisjonistisk parti. De vil alltid dekke sin reaksjonære funksjon bak «venstre»-argumenter og revolusjonære fraser. Det er i lys av dette vi må se SV's såkalte hvitbok om Zinken-streiken. De vet at mange arbeidsfolk har mista tilliten til dem på grunn av deres lite ærerike rolle under streiken. Derfor har de behov for å lage en oppsummering der de fortvilet forsøker å reinvaske seg og legge skylda for utfallet av streiken på de streikende sjøl og AKP(m-l). Dette produktet er imidlertid ikke mer troverdig enn at SV på tross av gjentatte oppfordringer ikke tør stille opp i et konfrontasjonsmøte for å forsvare «hvitboka» si. De åpenbare løgnene i «hvitboka» i tillegg til deres redsel for å bli konfrontert med disse i åpen diskusjon har ført til at «hvitboka» har blitt en boomerang for Odda SV som nå har ramma dem med full kraft. Andre steder i landet der folk ikke har muligheten til å kontrollere innholdet i produktet personlig, kan den kanskje skape litt midlertidig forvirring, men sannheten vil innhente streikesabotørene før eller seinere. Samtidig vil folk få en djupere forståelse for revisjonismens reaksjonære karakter.

L.O.

BERIT ÅS «BLANT VENNER» I MURMANSK

.....

Vi er i stand til å trykke den talen som Berit Ås, SV, holdt på en såkalt «fredskonferanse» i Murmansk i sommer. Berit Ås var ikke uvitende om hvilket sted hun besøkte, nestlederen i SV veit at det er med utgangspunkt i Murmansk, Sovjet har holdt noen av verdens største militærøvelser. Hun er heller ikke så dum at hun tror Sovjet gjør dette for moro skyld. Med utallige rakett- og svære Warszawapaktøvelser har ikke bare Sovjet provosert Norge. Murmansk-basen er et viktig ledd i supermakta Sovjets krigsforberedelser. Når hun i denne situasjonen velger å opptre som Münchenpolitiker er dette helt i tråd med sosialimperialismens behov. Med dette utgangspunktet lar vi talen stå uten øvrige kommentarer, den karakteriserer seg sjøl.

HILSNINGSTALE TIL NORD- KALOTTSTEVNETS DELTAGERE

— fra stortingsrepresentant Berit Ås, Sosialistisk Venstreparti, Norge.

Ærede kongressdeltagere,

Når jeg i dag vil uttrykke min store glede over å være til stede i denne forsamling, er det ikke bare fordi det har gitt anledning til å møte venner og kollegaer fra våre fire naboland. Det er i tillegg en stor opplevelse å komme til disse trakter, det nordlige og nære Sovjet, som alltid i mine forestillinger har vært Isdronningens og Isblomstens egentlige rike.

Men mest av alt setter jeg allikevel pris på å få hilsne konferansen ved å tale om en av de to store saker som alltid har ligget mitt hjerte nærmest. Det er kampen for fred, nedrustning og rettferdighet i verden.

Vår verden har gått seg fullstendig vill under våpenkappløpets hysteri. Den har latt seg forlede til å akseptere flere og flere av masseødeleggelsesvåpnene, selv de med de frykteligste virkninger. De 300 milliarder dollar som i dag brukes på våpen i verden tilsvarer summen av halvparten av verdens lands samlede nasjonalbudsjetter: den fattigste halvpart, vel å merke.

Det brukes så mye ressurser på våpen, som egentlig planlegges å ikke bli brukt, at pengesløseriet forarger og opprører hele den fattige del av verden. Vår blindhet for deres nød er en av vår europeiske kulturs farligste sykdommer.

Både vår rikdom og våre unnlattelses-synder overfor den fattige verden blir derfor en stadig større provokasjon. Den kan i sin tid komme til å bli så stor at U-landene kan komme til å finne det uvesentlig om hvorvidt det er den sosialistiske eller kapitalistiske

økonomi som gir sine innbyggere overflod og velstand.

Dette er faren: At velstanden og sløseriet i seg selv fører til at de rike land blir konfronteret med de fattiges rettferdige krav om sin del av jordens frukter.

Det er ut fra denne sammenheng at vi i framtiden kan forvente at konflikten mellom øst og vest vil vike for erkjennelsen av, — og ønsket om å løse motsetningene mellom syd og nord. Det gjelder Latin-Amerika og Afrika på den sørlige halvkule mot henholdsvis USA, Canada og Euro-NATO og Warszawa-paktens nasjoner på den andre.

Det kan gi grunnlag for håp hvis denne rettferdighetskamp blir en av drivkreftene som først demper våpenkappløpet, deretter stopper det for til slutt å redusere rustningsomkostningene til et minimum.

Men vi vet alle at dette bare kan skje hvis de store folkemasser i øst og vest samler seg bak disse kravene. Dette kan på sin side ikke skje uten at mennesker møtes på tvers av landegrensene. Bare da kan vi bli kjent med hverandre, bare da kan vi komme i åpen og fruktbar meningsutveksling.

Da jeg ble spurt om å komme til denne konferansen ble jeg meget lykkelig. Det skyldtes ikke minst at jeg så lenge har hatt kontakt med mine fredsvenner i Europa og USA, der alltid debatten om rustningskappløpets uhyrlige sosiale og økonomiske konsekvenser har vært erkjent. Tiden var nå inne til å samtale med mine venner i nord og øst, som jeg ikke har møtt til slike drøftinger siden jeg var fredskomiteens gjest i Sovjet i 1964.

Denne konferansen samler deltagere fra tre mindre land på det mektige Sovjets grunn. Det burde være et riktig sted for å drøfte hvordan potensielle motsetninger kan drøftes så tidlig at problemer kan unngås.

Sosialistisk Venstreparti ser de tyske tropers deltagelse i NATO-øvelsene i vårt land og den tyske forsvarsminister Lebers besøk i Finnmark som meget uheldig. Disse handlinger er ikke i samsvar med den nord-norske befolknings ønsker og oppfatninger. De

husker den tyske hærs «brente-jords-politikk», og Tyskland som en fascistisk stat. Denne erfaring kan ikke raderes ut av deres hukommelse etter en generasjon.

Hukommelsen om undertrykkelsen må heller ikke få lov å dø. Fascistiske stater fra Chile til Sør-Amerika må alltid mane til opprør og fordømmelse blant rettskafne mennesker. Grensene for ikke-innblanding i andre lands indre anliggender er, etter min mening, ikke absolutte. Fascisme er i virkeligheten krig forkleddt i sivilstatens kappe. Fasciststaten er egentlig borgerkrigens hjemland og opprinnelse og krever alltid et standpunkt fra mennesker utenfor om de står på undertrykkernes eller de undertryktes side.

NATO-landene framførte ikke de høylytte protester, da USA som blokkens ledende nasjon sto på fascistenes side i Vietnam, Chile og Angola. Sosialistisk Venstreparti lot aldri denne kritikk hvile, verken som parti eller i de grupperinger under 60-åra som til slutt dannet partiet.

I dag er vi oppmerksomme på hvordan NATO-alliansen gjennom sine deltagerlands våpenleveranser opprettholder apartheid-systemet og beskytter sine egne investeringer i Sør-Afrika. Både fordi våpenkappløpet gjennom sin ressurs-øding er den sakte vold og undertrykkelse av fattige stater, og fordi imperialismens frammarsj må stanses har mitt parti på sitt siste landsmøte bestemt å gå mot enhver bevilgning til våpen i et imperialistisk militærapparat. I forbindelse med opprettelse av alle de arbeidsplasser som nå produserer for våpensalg gjennom NATO og USA har vårt parti uttalt: «Å delta i rustningskappløpet er en like sterk trusel mot folks liv som det å ikke få arbeid.»

Siden vi bor i et NATO-land er det SV's oppgave å stoppe rustningsvanviddet innen NATO. NATO må også ut av Norge. De Forenede Nasjoners første mål om at blokkpolitikken må avvikles, kan vi bare komme et skritt nærmere ved at vi i første omgang arbeider for et all-europeisk kollektivt sikkerhetsopplegg.

Sosialimperialismens gode venn, nestleder i SV, Berit Ås.

Sikkerhetskonferansen i Helsinki var et viktig skritt i denne retning. For Sovjet var konferansens gjennomføring i seg selv en seier. Landet hadde satt fram kravet så tidlig som i 1954 og gjennom Polens støtte i 1965 og den aktive innsats fra Finlands side for å få konferansen i havn, ble det mulig å komme fram til en vesentlig erklæring på konferansen.

Helsinki-dokumentet ble verken et «kaldkrigs»-dokument eller et «freds»-dokument. Men det finnes ingen som våger å påstå at det ikke var et skritt, en bevegelse vekk fra den kalde krigen.

At 35 statsmenn, som til sammen har kontroll over 85% av alle verdens våpen utveksler håndtrykk og avgir «moralsk bindende» utsagn, er en situasjon som ingen andre vil bortforklare enn de for hvem freden er en trusel!

Utenfor våre landområder i nord ligger havområder som p.g.a. sin strategiske posisjon har fått verdens øyne rettet mot seg. Ikke minst skyldes det at havbunnens rik-

dommer gjennom moderne teknologi er kommet innen rekkevidde.

Det er av den største betydning for det fredelige samarbeid mellom nordkalottlandene at dette havområdet forblir så fritt for friksjoner som mulig. I avtalen fra Helsinki ble det erkjent betydningen av grenser og grensers ukrenkelighet i Europa. Grensefastsettelse betyr svært meget for de landsbeboere som er vant til bevegelse på havet. En friksjonsfri framtid er tjent med at forhandlinger om grenser i nordhavsområdene skjer i den dypeste respekt for landenes tradisjoner og felles fredelige målsetting. Jeg tviler ikke på at forhandlingene om delelinjen i Barentshavet vil kunne foregå med dette sinnelag.

Det viktigste er nemlig at samarbeidet om de felles interesser kan vedvare. De store fornybare ressurser i havet er det våre land som har fått ansvaret for. Disse ressursene må pleies og dyrkes på en slik måte at det maksimale av fangstene blir nytt til føde. Det er, etter min mening, en del av den sosialistiske

ide. Havforskere, polarforskere og havdyps-forskere vil måtte samarbeide i framtida for å sikre en klok utnytting av havets rikdommer. I en slik sammenheng, vil jeg for mitt eget lands vedkommende ønske at hvis virksomheten på den norske sokkel kommer i gang — en gang i fjern framtid — må den skje i samarbeid med svenske og finske myndigheter. Bare dette kan tjene som en sikkerhetsgaranti for vår store nabo i øst.

Som jeg tidligere sa er fredens forutsetninger at mennesker over landegrensene får kontakt med hverandre og kjennskap og respekt for hverandres livsvilkår. Forskjellighet er en inspirasjon, kulturell ulikhet belyser historiens varierte forløp.

Før Helsinki-konferansen, så tidlig som i 1973, besøkte gjennomsnittlig 300 amerikanske forretningsmenn Sovjet pr. uke. Det startet med disse besøk en utveksling av informasjon, ideer og mennesker, som er en svært viktig del av den totale informasjonsvirksomhet.

Denne kontakten åpner nå for en rekke andre interesseområder: Fredsarbeidet og vennskapsarbeidet har lenger tradisjon enn handelssamkvemet.

Ungdomsgruppene, som i hvert fall i vår vestlige del av verden er opptatt av freden og rettferdighet mellom folkene, av den Nye Økonomiske Verdensordning og av ressurs-

forvaltning — de står på spranget inn i nye områder som åpner seg for dem.

Barnas rett, slik jeg oppdaget og beundret dem her i Sovjet med alle tilbud fra barnehager, lekeplasser og kulturpalasser, kan bli en mektig inspirasjon til andre deler av Europa, der metropolene har spredd seg som kreftbyller utover arealene med støy og forutrensning fra en kapitalistisk økonomisk transportform. Dette har vært til ubotelig skade for barn og ungdom. La de neste delegasjoner være de barneårsdelegasjoner som det er naturlig vil komme i forbindelse med FN's barneår.

Og kvinnene. Over hele verden er kvinnenes kamp den som foregår i det sakteste tempo. Ja, i majoriteten av land er kvinnenes rettigheter svekket ved at de stadig står svakere som lønnstakere og deltagere i politiske beslutningsprosesser.

Kampen for et rettferdig samfunn skjer utrettelig og uten opphold. Kampen om en rettferdig verdensordning føres i dag an av de fattige og undertrykte.

Men deres allierte er dem som ser at det ikke finnes noen verden i framtida, for våre barn og deres barn, om ikke vi møtes i alvor og fest, for å fremme solidaritet, vennskap og ansvar.

Det er vår oppgave, kjære venner.

Bresjnevs «fredstale» i Moskva 8. juli som var fylt av fraser om Sovjets «aktive fredsbevarende rolle» ble sendt tilbake som et ekko på «fredskongressen» i Murmansk. Ekkoet var ingen ringer enn SV-lederen Berit Ås som hyllet Sovjet som et «foregangsland» i fred.

studie kampanjen

STUDER AKP(M-L)S PRINSIPP-PROGRAM OG VEDTEKTER

Borgerlige partiprogrammer er breddfulle av allslags forfalskninger av virkeligheten. Ta Høyre, som prekte om «selveierdemokratiet» og prøvde å innbille folk at makta til finanskapitalen kunne bli endra av at arbeidere eide noen aksjer. Eller DNA, som gjør alt for å sikre profitten til kapitalistene og knebler demokratiet i fagforeningene under slagordet «demokratisk sosialisme». Eller SV/«NKP», som påstår at den fascistiske sosialimperialismen er «sosialisme» og at økt statskapitalisme er veien til sosialismen.

Prinsipp-programmet til AKP(m-l) skiller seg på alle vis fra programmene til borgerlige partier av *alle* avskyninger. Det grunner seg på den mest framskredne vitenskapen, marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Det gir en objektiv og sann analyse av situasjonen i verden og i Norge. Det streker opp klart og presist hva som er målet for det kommunistiske partiet. Og det viser alle de viktige prinsippene som leder arbeidet til hele partiet og de enkelte partimedlemmene.

Et forpliktende program

«Og reformløftene... sier ikke det engelske ordtaket at løfter er som skorpa på en pai, lagd for å brytes?» Slik kommenterte Lenin de svulstige valgløftene til lederen for det liberale partiet i England, Lloyd George, i 1913. (Samla verker, bind 19, eng.utg., s. 442). Det engelske ordtaket treffer høytidelige programklæringer fra borgerlige par-

tier på kornet. Fra de *åpent* borgerlige partiene kan vi nevne den svenske Centerpolitikeren Fällidin, som gikk til valg i 1976 med programmet å stoppe kjernekraftutbygginga. Men den siste stemmeurna var knapt låst før regjeringa hans var i sving med å fortsette kjernekraftutbygginga.

De borgerlige arbeiderpartiene, opportunistpartiene som selger den borgerlige politikken sin med «sosialistiske» merkelapper, er ikke et hår bedre. Før krigsutbruddet i 1914 advarte sosialistpartiene i Europa det imperialistiske borgerskapet med at: «Regjeringene må ikke glemme at de, som tilstanden i Europa og stemninga i arbeiderklassen er for tida, ikke kan begynne en krig uten fare for seg sjøl ... De bør huske på at den tysk-franske krig hadde kommunens (Pariser-kommunen — red.) revolusjonære utbrudd til følge» (Baselmanifestet 1912).

Da krigen kom, sto de virkelige sosialistene (som bolsjevikene i Russland) fast på programmet, mens opportunistene og de borgerlige arbeiderpolitikerne i alle land stemte *for* krigsbevilgninger og mobiliserte arbeiderne til kanonføde for «sitt» imperialistiske borgerskap.

SV er et eksemplar av denne type borgerlige partier som ikke bryr seg om sine egne programmer. I 1973 gikk SV til valg på sjølbestemt abort. Men i Stortinget var det SV-representanten Hauglin som stemte forslaget ned. I prinsipp-programmet til SV kan en finne avsnitt om den store betydninga av den

utenom-parlamentariske kampen. Hvor alvorlig det er ment, avslørte formannen Berge Furre i 1. mai-talen sin i år. Der hevda han at «Det Stortinget vi skal velge i høst vil avgjøre linjene for resten av hundreåret...» (!)

Til forskjell fra alskens borgerlige programmer er prinsipp-programmet til AKP(m-l) et *forpliktende* dokument. Det vil lede arbeidet til alle organer i partiet og de enkelte partimedlemmer i åra framover. AKP(m-l) er ikke et borgerlig løftebruddsparti, men et kommunistisk parti som tar alvorlig på prinsipp-programmet sitt og vil sette det ut i livet.

Hvordan prinsipp-programmet kom i stand

Våre motstandere hyler om det «sentralistiske diktaturet» i AKP(m-l). Denne karakteristikken passer på dem sjøl — disse motstanderne tilhører partier der viktige programdokumenter i høyden blir diskutert av et lite mindretall, og der saksbehandlinga åpner i fullt monn for byråkratisk sentraldirigering, kupp og manipulasjoner.

Virkeligheten er at ikke noe annet parti har tilnærmeelsesvis det samme interne demokratiet som AKP(m-l). Behandlinga av prinsipp-programmet er et eksempel. Arbeidet med det nye prinsipp-programmet starta med artikler i Røde Fane og i internblader. Viktige spørsmål ble diskutert av flere tusen medlemmer og sympatisører på sommerleirene. Sentralkomiteen sendte ut et fullstendig forslag til nytt prinsipp-program. Det ble lest av alle partimedlemmer og diskutert i alle partiavdelinger. Diskusjonene og forslaga ble oppsummert. Motsigelser ble debattert videre i internbladene. På grunnlag av denne omfattende behandlinga, der ikke ett medlem sto utafør, kunne landsmøtet som det høyeste organet i partiet fatte vedtak om det nye prinsipp-programmet.

På samme vis blei vedtektene til AKP(m-l) behandla.

Studer og spre prinsipp-programmet og vedtektene

Alle partimedlemmer må sjølsagt gjøre seg grundig kjent med den endelige utforminga av prinsipp-programmet og vedtektene. Arbeidet til hele partiet og til hvert enkelt partimedlem — hver dag, hver time i åra framover — er basert på disse dokumentene. Ethvert spørsmål som reiser seg kommer AKP(m-l) til å løse i samsvar med det prinsipp-programmet og de vedtektene som det andre landsmøtet har vedtatt.

Derfor er det også viktig at dokumentene blir spredd vidt og bredt. Til alle venner og interesserte må vi si: Skal du vite hva AKP(m-l) står for, kan du ikke greie deg uten prinsipp-programmet og vedtektene. De legger fram linja til AKP(m-l) — grundig og helhetlig.

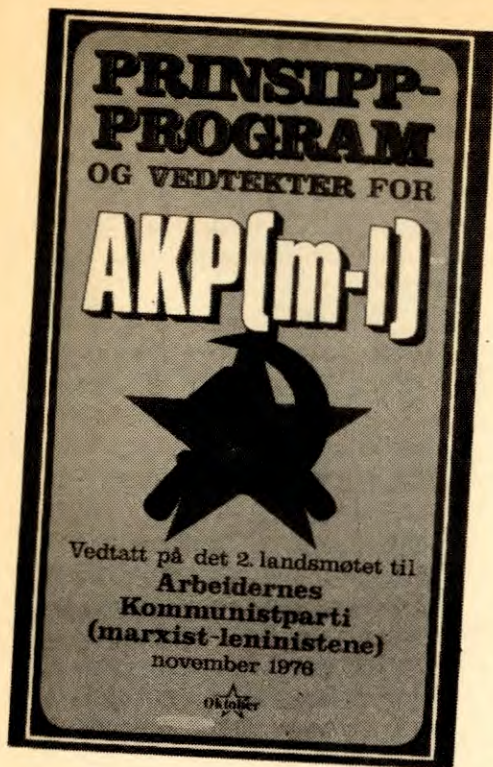
Vi har derfor laga et studieopplegg på fire møter som tar for seg både prinsipp-programmet og vedtektene. Dette studieopplegget kan brukes av alle som ønsker å få bedre tak på hva AKP(m-l)s linje er i de forskjellige spørsmåla.

Vi har måttet velge ut noen ting som vi mener det er svært viktig å diskutere i dag. Dersom det er andre spørsmål som dere mener det er viktigere for dere å få tak på, får dere bare tillempe opplegget slik at det passer for deres egne behov.

Ellers er det meninga at hele boka skal leses, slik at en får en oversikt over hele programmet og vedtektene sjøl om en ikke får diskutert alt.

Sett av tid til å diskutere AKP(m-l)s linjer jo før jo heller. Dersom en i det daglige arbeidet *ikke* setter politikken til AKP(m-l) ut i livet, setter en ut i livet andre politiske linjer. En jobber for andre målsettinger enn AKP(m-l). Dette tjener ikke det revolusjonære arbeidet i Norge. Det tjener ikke kampen for å opprette proletariatets diktatur i Norge. Det tjener ikke framgangen for kommunismen og revolusjonen i verden.

*Studieutvalget til AKP (m-l)
juni 1977*

Møte 1: Arbeiderklassens kommunistiske parti

Les del 1 i prinsipp-programmet: Arbeiderklassens kommunistiske parti (s. 11—27) og Vedtekter for AKP(m-l) (s. 169—190).

Spørsmål 1: Bruk utdraget fra prinsipp-programmet til å finne ut av hva det betyr at AKP(m-l) leder ved å gå i spissen og at AKP(m-l) er et parti av ledere. Dette blir særlig tatt opp på sidene 21—22. Forsøk å stille det som står her opp mot det synet at partiet bare skal koordinere kampen.

Spørsmål 2: Det andre kapitlet i vedtektene tar for seg medlemskap i AKP(m-l). Paragraf 3 legger fram hva som er pliktene og rettighetene til medlemmer av partiet (s. 171—173). Bruk det som står her til å diskutere hva det vil si å være kommunist i Norge i dag.

Spørsmål 3: På side 16 og 17 blir spørsmålet om hvorfor arbeiderklassen trenger det kommunistiske partiet drøfta. Bruk det som står på disse sidene til å diskutere hva det er som hindrer sympatisører og venner av partiet i å ta skrittet fullt ut og søke om medlemskap. Drøft også hva dere sjøl kan gjøre for å knytte venner av partiet nærmere partiet.

Møte 2: Imperialismen og den proletariske verdensrevolusjonen

Les del 2 i prinsipp-programmet: Imperialismen og den proletariske verdensrevolusjonen (s.27-59) og del 6: Den sosialistiske revolusjonen (s.133-140).

Spørsmål 1: På side 37 og 38 blir synet til AKP(m-l) på hva som er de grunnleggende motsigelsene i verden i dag lagt fram. Hvorfor har en nettopp valgt ut disse motsigelsene som de grunnleggende motsigelsene i verden i dag? Hvorfor er det ingen andre motsigelser i verden i dag som kan karakteriseres som grunnleggende?

Spørsmål 2: På de samme sidene (37-38) drøfter en også hvilken av de grunnleggende motsigelsene som er hovedmotsigelsen i verden i dag. Drøft hvilke politiske konsekvenser det har, slik som situasjonen i verden er i dag, å arbeide ut fra at det er en annen motsigelse som er hovedmotsigelsen?

Spørsmål 3: På side 56-59 blir den proletariske internasjonalsismen behandla. Les dette godt. Hva vil det si å praktisere proletarisk internasjonalsisme i det daglige arbeidet i Norge nå?

Møte 3: Klassekampen i Norge og kampen mot opportunisten

Les del 3 i prinsipp-programmet: Klassekampen i Norge (s.59-85) og del 4: Kampen mot opportunisten (s.85-115).

Spørsmål 1: På side 75 og 76 tar prinsipp-programmet opp arbeideraristokratiet. Bruk det som står her til å drøfte nøyere hvilke grupper som hører til arbeideraristokratiet i Norge i dag.

Spørsmål 2: De opportunistiske partiene i Norge, DNA, SV og «NKP» blir drøfta i del 4 av prinsipp-programmet: Kampen mot opportunisten. Disse tre partiene har stor innflytelse i arbeiderklassen i Norge og oppgava er å redusere tilhengerne av opportunistpartiene til et ubetydelig mindretall i arbeiderklassen. Josef Stalin har gitt noen viktige anvisninger om hvordan dette må gjøres i en diskusjon om situasjonen i Tyskland før 2. verdenskrig. Her sier han: «Når man skal nagle sosialdemokratiet til skampælen, skal det ikke skje på basis av høytflyvende spørsmål, men på basis av arbeiderklassens daglige kamp for å forbedre sin materielle og politiske stilling, og her må problemer som arbeidslønn, arbeidstid, boligforhold, forsikring, skatter, dyrtid osv. spille en svært viktig, for ikke å si den avgjørende rollen. Oppgaven er å slå sosialdemokratene hver dag på basis av disse spørsmål, i det man avslører deres forræderi.

Men denne oppgaven vil ikke kunne løses fullkomment dersom ikke problemene fra den daglige praksisen blir kjeda sammen med de grunnleggende spørsmåla om Tysklands internasjonale og indre stilling, og hvis hele dette daglige arbeidet ikke i det samlede arbeidet til partiet blir belyst med revolusjonen og proletariats erobring av makta for øye.»

Vurder politisk arbeid som dere sjøl har deltatt i opp mot de retningslinjene som Stalin streker opp. Har dere klart «å nagle sosialdemokratiet til skampælen»?

Spørsmål 3: På side 108-112 summerer prinsipp-programmet opp AKP(m-l)s syn på den moderne revisjonismen. Her står det bl.a. at den moderne revisjonismen er den farligste av de opportunistiske retningene i Norge i dag. Les disse sidene godt og drøft hvorfor dette er riktig!

Møte 4: Prinsippene for kampene proletariatet fører under kapitalismen. Sosialisme, proletariats diktatur og utviklinga til kommunisme.

Les del 5 i prinsipp-programmet: Prinsippa for kampene proletariatet fører under kapitalismen (s.115-133) og del 7: Sosialismen, proletariats diktatur og utviklinga til kommunisme (s.140-167).

Spørsmål 1: På side 118-121 drøfter prinsipp-programmet kampen mot den kapitalistiske utbyttinga. I dette avsnittet står det bl.a. følgende om streikekampen: «Streikekampen for å betra lønene kan vera revolusjonær dagspolitikk berre når han blir brukt til å auka forståinga blant arbeidarane for at lønstrældomen må avskipast». (s. 120). Les disse sidene godt og drøft det synet på streikekampen som blir lagt fram her.

Spørsmål 2: Den teoretiske kampen mot borgerskapet og revisjonismen blir tatt opp på side 127-128. Les dette avsnittet godt og diskuter hva dere har gjort og kan gjøre, for å sette ut i livet de retningslinjene som blir streka opp her som bl.a. at: «AKP(m-l) må sameine den praktiske dagskampen med dagleg teoretisk kamp. AKP(m-l) må sjå det som ein viktig del av klassekampen under kapitalismen å spreia store opplag av verka til Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao, partiprogramma og andre marxistiske verk, å spreie bøker, aviser, å skriva artiklar og flygeblad som forklårer marxismen, som avslører og fordømer revisjonismen, som forklårer at det er naudsynt med den sosialistiske revolusjonen. At medlemene i AKP(m-l) og så mange andre som råd er studerer marxistiske verk heile tida, er ein del av klassekampen, liksom det at dei heile tida tek del i den praktiske dagskampen.»

Spørsmål 3: Les avsnitt 24: Oppgåvene til arbeidarklassen om Noreg vert drege inn i ein 3. verdskrig (s.128-133). Diskuter nøye den linja som blir lagt fram her slik at dere kan forsvare den og spre den aktivt i det politiske arbeidet dere utfører.

DEN MARXIST-LENINISTISKE VERDENSBEVEGELSEN

1. MAI PÅ ISLAND — FRAMGANG FOR KOMMUNISTENE

Den harde økonomiske utbyttinga har skapt ei sterk kampstemning på Island. I tradisjonell revisjonistisk stil har det islandske revisjonistpartiet prøvd å utnytte kampviljen og utbyttinga til å skaffe seg sjøl partigevinst. Partiet har gjort forsøk på å ta ledelsen i kampene — for å bremse dem og bringe dem på avveier. Sammen med LO, og støttet av trotskistene, samlet revisjonistene 6—7 000 i et demonstrasjonstog i Reykjavik 1. mai i år. Dette er det største toget som har vært på Island på over 10 år.

Oppslutninga om toget forteller mer om arbeiderklassens kampvilje og forbitrelse, enn om revisjonistenes framgang. Likevel er det klart at toget også forteller at revisjonistene ikke er avslørt godt nok av arbeidermassene — ennå. Men innholdet i selve arrangementet 1. mai bidro i alle fall til at mange forsto at den moderne revisjonismen ikke utgjør noe alternativ til sosialdemokratens klasseforræderi. Ingen paroler i dette toget var retta mot supermakta Sovjet eller mot klassesamarbeidslinja i fagbevegelsen.

Det eneste arrangementet i Reykjavik som gikk mot begge supermaktene og fremma de virkelige klassekampkrava for dagen, var det åpne møtet som *Enhetsfront 1. mai* arrangerte. Dette møtet samla omlag 150

deltakere. Eik(m-l) støtta aktivt opp om Enhetsfront 1. mai.

1. mai betydde en stor framgang for Eik(m-l). Eik(m-l)s månedsblad Verkalydsbladid i (Arbeiderbladet) blei solgt i om lag 2 000 eksemplarer rundt 1. mai. Bladet skal nå komme i 8 sider og utgis to ganger i måneden.

Også i Akureyri hadde klassekamplinja framgang. Her samla Enhetsfront 1. mai 40 deltakere i et *demonstrasjonstog* og det var 50 til stede på møte. I Akureyri (nest største by med cirka 10 000 innbyggere) samla revisjonistene så vidt flere folk enn klassekamptoget. Revisjonistene (Folkealliansen) hadde eget tog med 45 tilstede, og 2—300 deltok på et møte som blei arrangert av LO etter toget.

Også i utlandet var klassekamplinja på frammarsj. I Oslo slutta den islandske studentforeninga seg til Faglig 1.maifront, og i Bergen deltok det også studenter i Faglig 1.maifront toget.

På første mai kom derfor to tendenser til syne. Arbeiderklassen vil slåss men fylker seg i første omgang om falske arbeiderledere. Samtidig med dette klarer de virkelige kommunistene — Eik(m-l) — å stå klart fram med et alternativ og vinne innflytelse og initiativ.

DEN MARXIST-LENINISTISKE VERDENSBEVEGELSE

Fra et demonstrasjonstog i Reykjavik

KFI (m-l) i klar tilbakegang

Første mai på Island viste også at det falske «kommunistpartiet» KFI(m-l) var på klar tilbakegang. KFI(m-l) blei i sin tid starta av folk som var skolert av den svenske klasseforræderen Frank Baude. I dag ser KFI(m-l) seg nødt til å ta avstand fra Baude og hans svenske gruppe KFML(r), men de gjør bare en overflatisk sjølkritikk på fortida si og fortsetter i virkeligheten sin feilaktige linje. Tidligere hadde dette falske «kommunistpartiet» en del innflytelse fordi det ikke fantes en organisert kritikk av feila deres.

I dag er dette annerledes. Eik(m-l) har tatt «kommunistpartiet» alvorlig og de har dokumentert grundig at verken «kom-

munistpartiet» eller forgjengeren til dette partiet har vært en del av den kommunistiske verdensbevegelsen.

Denne kritikken finnes i prinsipp-programmet til Eik(m-l). Eik(m-l) har også lagt fram et konkret forslag om enhet i kampen for å bygge et virkelig kommunistisk parti på Island. Den åpne kritikken og de klare avsløringene har gjort at KFI(m-l) har fått store problemer.

Avdelinga deres i Akureyri har gått fullstendig i oppløsning. Og i Reykjavik har mange ledende medlemmer forlatt denne opportunistorganisasjonen. Av dem som har brutt ut i Reykjavik er bl.a. tidligere redaktør av bladet deres Stettabarattan (Klassekampen) og et tidligere medlem av arbeidsutvalget i KFI(m-l).

De som har forlatt opportunist-partiet i Reykjavik har seinere gjort en grundig sjølkritikk og de har starta et teoretisk tidsskrift som heter «Kamp mot revisjonismen». Dette har foreløpig kommet med to nummer. De har også søkt kontakt med Eik(m-l).

Kritikken av KFI(m-l) blitt studert grundig og allerede nå er prinsipp-programmet til Eik(m-l) solgt i over 800 eksemplarer.

På første mai kom tilbakegangen til KFI(m-l) klart fram. Forrige 1. mai gikk Eik(m-l) og seks andre organisasjoner sammen med KFI(m-l) i et enhetstog som samla 6—700 deltakere.

Formannen i Eik(m-l) Ari T. Gudmundsson forteller til Røde Fane at det var umulig å samarbeide med KFI(m-l) dette året.

Han sier at de i fjor avslørte hva slags falsk enhet de står for. Mot alle avtaler stilte de med egne parti-flagg i enhetstog. Og talere fra KFI(m-l) oppfordra tilhørerne til å melde seg inn i deres organisasjon når de holdt taler og skulle representere fronten.

De har også avslørt seg klart i klassekampen i det siste året. De har snakka mye om enhet, men aldri svart på enhetsforslaget fra Eik(m-l), bare baktalt det i sin egen organisasjon. De har gått til fysisk angrep på studenter som spredde løpesedler om interessekamp. De har heller ikke tatt opp kampen mot norske imperialistiske framstøt.

De blir stadig mer isolerte. Det viser opp-

slutninga om toget deres første mai, hvor bare 100—150 voksne mennesker deltok. De blir stadig mere desperate av tilbakegangen. Dette viste seg da de nekta kamerater fra Eik(m-l) å selge Verkalydsbladid i toget deres 1. mai og trua dem med vold dersom de ikke slutta med salget.

Kort tid etter 1. mai arrangerte Eik(m-l) et åpent møte hvor de kritiserte opportunistene i KFI(m-l) og trotskistene i Fylkingen. Det var over 70 tilstede på møtet som førte til at Eik(m-l)s analyse av KFI(m-l), Fylkingen og revisjonistene i Folkealliansen blei gjort kjent også for vanlige medlemmer i KFI(m-l) og Fylkingen. Formannen i Eik(m-l) Ari Gudmunsson talte på møtet.

På møtet deltok også en representant for AKP(m-l) som avslørte «KUL» og «KA» i som moderne revisjonister og reaksjonære, anti-kommunistiske provokatørorganisasjoner.

Møtet styrka autoriteten til Eik(m-l) til tross for at lederne for KFI(m-l) og Fylkingen hadde møtt mannsterkt opp for å forsvare sine handlinger og historia si.

På møtet blei det også vedtatt en resolusjon som tok avstand fra at medlemmer av AKP(m-l) og andre klassebevisste arbeidere i Norge blir utsatt for yrkesforbud. Vedtaket blei gjort enstemmig.

Korrespondent

RØDE FANE

Distribusjon:

Boks 2046

Grunerløkka,

Oslo 5

Postgiro 2 20 84 78

Nr. 1/2-1977 av Røde Fane var også et temanummer om «firerbanden». Det tok spesielt for seg deres politikk på kulturspørsmål, den historiske og dialektiske materialisme og spørsmålet om Teng Hsiao-ping. Hvis du er opptatt av det som skjer i Kina er det nummeret et nødvendig supplement til dette nummeret. Du får kjøpt det i Oktober-bokhandlene eller du kan bestille det direkte fra forlaget. Det aller beste er sjølsagt å abonnere på bladet, da får du seks nummer årlig rett i postkassa for 50 kr. Du er sikker på å ikke gå glipp av noe nummer, og vi får en sikrere økonomi.

ABONNER PÅ RØDE FANE!